

РЕШЕНИЕ

№ 4475

гр. София, 05.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 28.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **5728** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10, ал.6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.

Образувано е по жалба, подадена от Р. Н. Ф. А., гражданка на И., ЕГН [ЕГН], с предоставен хуманитарен статут, с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.3, срещу Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/1850 от 26.05.2020г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., с която е отказано отпускане на месечна помощ за дете с увреждане. Иска се отмяната на заповедта като издадена в противоречие на материалния закон. Твърди се, че предвид статута на детето изискването на чл.5 ал.5 от ЗСПД е неприложимо. Изложени са доводи, че заповедта е в противоречие с чл. 32 ал.2 от Закона за убежището и бежанците, в който е предвидено, че чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в РБ, в който смисъл статута на жалбоподателката и на детето ѝ е равносилеун на статут на постоянно пребиваващи в страната чужденци.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата и моли заповедта да бъде отменена.

Ответникът – Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – С. не е представляван В становище на надлежно упълномощен юрисконсулт, постъпило по делото на 27.07.2020г., се поддържа неоснователността на жалбата и неприложимост на нормата на чл.32 ал.2 от ЗУБ..

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Р. Н. Ф. А. е гражданка на И., ЕГН [ЕГН], с предоставен хуманитарен статут. Жалбоподателката е подала до директора на Дирекция "социално подпомагане" - С. заявление-декларация вх. № ЗСПД/Д-С-СК/1850 от 22.05.2020 г. /л. 8-9 от делото/ за отпускане на месечни помощи за отглеждане на дете с трайно увреждане по чл. 8д ЗСПД. В заявлението е посочено, че помощта се иска за непълнолетното ѝ дете А. А. Х. А.. Посочено е решението на ТЕЛК за установяване на вида и степента на увреждането на детето.

Във връзка с подаденото заявление-декларация е издадена Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/1850 от 26.05.2020г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С. /л. 10 от делото/, с която е отказано отпускането на помощта с мотив, че „детето не е с българско гражданство и Република България не е страна в международен договор, за двустранно сътрудничество с Република И.“. Като правно основание за отказа е посочена разпоредбата на чл. 3, т.3 и т.5 от ЗСПД.

Заповедта е връчена на жалбоподателката на 08.06.2020 г., видно от отбелязването върху известието за доставяне на същата.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия, съобразно изискуемите от закона форма и съдържание, при спазване на административнопроизводствените правила.

Спорът по същество е относно материалната законосъобразност на акта и съответствието му с целта на закона.

Отказът за отпускане на помощта по чл. 8д от ЗСПД е мотивиран с разпоредбата на чл. 3, т. 3 и т.5 ЗСПД, според които право на семейни помощи за деца имат семействата, в които единият от родителите е български гражданин - за децата с българско гражданство, които отглеждат в страната; както и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Между страните не е спорно, че такъв международен договор между Република България и И. не е подписан. Не е спорно и че жалбоподателката е с предоставен хуманитарен статут. Спорът е как трябва да се третират по ЗСПД чуждите граждани с хуманитарен статут. В ЗСПД липсва правна уредба за подобни случаи. Действително, по отношение на чужденците, разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД предвижда единствено, че семейни помощи се предоставят на постоянно пребиваващите и отглеждащи децата си в страната чужди граждани на реципрочна основа или ако е предвидено в друг закон или международен договор. Следователно ЗСПД не предвижда изрично дали и при какви условия могат да се предоставят семейни помощи за деца на лицата - чужди граждани, на които е предоставен хуманитарен статут. Съгласно чл. 32, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците, чужденците, с предоставен хуманитарен статут имат правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България. ЗСПД не съдържа

ограничения в правата на достъп за лицата с хуманитарен статут до социалната система, в частност до регламентирания в него семейни помощи. Отсъствието на специална уредба по отношение на получилите хуманитарен статут в ЗСПД следва да се разглежда като липса на ограничение в правата на тези лица по смисъла на чл. 32, ал.2 ЗУБ и те следва да се третират като български граждани.

На следващо място, на плоскостта на приложимото общностно законодателство, съдът отчита, че съгласно чл. 28, параграф 1 от Директива 2004/83/ЕО, държавите - членки полагат грижи получилите статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да получават в държавата-членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава-членка.

При тълкуването на чл. 3, т. 5 от ЗСПД следва да се съобрази и ДИРЕКТИВА 2011/95/ЕС НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила. В чл.29 Директивата предвижда, че по отношение на социалното подпомагане условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, се определят от националното право, но съгласно параграф 2 от разпоредбата възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице. Няма съмнение, че предоставянето на семейните помощи за деца следва да се разглежда именно като средство за осигуряване на гарантиран минимален доход, както е посочено и в т. 45 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС.

С оглед на изложеното, съдът счита, че тълкуване и прилагане на чл.3 от ЗСПД, според което чуждите граждани с хуманитарен статут, като статут на субсидиарна закрила, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на Република България, не разполагат със същите права за социално подпомагане като тези на българските граждани, вследствие на което те не могат да получават семейни помощи за деца, извън хипотезата на чл.3,т.5 ЗСПД, противоречи на чл.32, ал.2 от ЗУБ и на Директива 2011/95/ЕС, и не съответства на целта на закона. Въз основа на анализа на цитираните разпоредби се налага извод за незаконосъобразност на оспорената заповед. Същата следва да бъде отменена, а преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне по заявлението-декларация, при съобразяване на дадените в настоящото решение указания.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 6б състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Р. Н. Ф. А., гражданка на И., с предоставен хуманитарен статут, Заповед № ЗСПД/Д-С-ВР/1850 от 26.06.2020г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С..

ВРЪЩА преписката на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., за ново произнасяне в съответствие с дадените указания за тълкуване и прилагане на закона.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: